

ржцетѣ му и говорѣше такива безумни слова? Морѣ ли бѣше? Дяволѣ ли го изкушаваше? Той отново стисна съ ржце пламналото си чело, затвори очи. Изведнажъ усѣти две топли ржце бавно да обвиватъ врата му, тъмнитѣ коси на куманката се разпилѣха съ диво благоухание по гърдитѣ му. Стори му се, че се задушва, нѣкаква страшна слабостъ отпусна цѣлото му тѣло, каточе пропадаше въ тъмна, шеметна пропастъ...

... Да избѣга! Да си върне свободата... Да прегърне децата си, братята си...

Изведнажъ се опомни. Съ последно усилие се извърна и отблъсна жената отъ себе си. Бледото му лице сякашъ бѣ отъ мраморѣ. Устнитѣ му тръпнѣха.

— Вървете си, госпожо! Веднага си вървете!

Целгуба го гледаше и не смѣеше да повѣрва. Нима той не бѣше разбралъ какво тя му предлага?

— Да избѣгаме! — повтори тя. — Далечъ... Константиновградъ...

Той поклати глава.

— Не.

— Не?!... — тя слушаше поразена и не можеше да разбере.

Той отказваше. Той не искаше да избѣга! Бозуменъ ли бѣше? Защо?

— Защо? — попита тя.

Той я изгледа и дигна рамене. Следъ това отиде бавно къмъ ложето си, седна и закри лице съ ржцетѣ си. Тя потрепера отъ студенината на взора му. И изведнажъ разбра. Той не я обичаше. Презираше я. Мразѣше я... Той обичаше само мъртвата, която спѣше вѣченъ сънь срѣдъ мраморитѣ на Света София.

Мургавото ѣ лице посивѣ. Свѣткавици се начупиха въ очитѣ ѣ. Бѣсенъ гнѣвъ, срамъ и унижение я опариха като огънь. Тя, която бѣ смирила гордостѣта си, тя, която сама бѣ дошла при него, покорна, влюбена, тя, която заради него бѣ станала измамница и бѣ изложила живота си на смъртна опасностъ, тя, която искаше само доброто му, само щастието му, тя — да бѣде позорно отритната!